

Copyright © 2021, Uroš Petrović
Copyright © 2021 ovog izdanja, LAGUNA

Dvorac duhovitih duhova

Sadržaj

1. zagonetni trag	19
2. zagonetni trag	24
3. zagonetni trag	28
4. zagonetni trag	30
5. zagonetni trag	30
6. zagonetni trag	33
7. zagonetni trag	34
8. zagonetni trag	36
9. zagonetni trag	37
10. zagonetni trag	38
11. zagonetni trag	39
12. zagonetni trag	41
13. zagonetni trag	41
14. zagonetni trag	43
15. zagonetni trag	45
16. zagonetni trag	47
17. zagonetni trag	49
18. zagonetni trag	51
19. zagonetni trag	52
20. zagonetni trag	53
21. zagonetni trag	54
22. zagonetni trag	56
23. zagonetni trag	58
24. zagonetni trag	59
25. zagonetni trag	61
26. zagonetni trag	64
27. zagonetni trag	64
28. zagonetni trag	68
29. zagonetni trag	70
30. zagonetni trag	73
 Specijalni dodatni zadatak	 84
Mala pomoć na putu do rešenja	85
Rešenja	90
 Biografije	 93

U Domu za domišljatu decu *Ludi Šeširdžija*, *Martovski Zeka* i *pajac Alfred Kikli* vreme je prolazilo brzo i uvrnuto. Kada je Lantan prvi put ugledao ovaj mali, izdvojeni svet, činilo mu se da je upao u najzabavniju i najotkačeniju obrazovnu ustanovu u istoriji školstva. Posle mesec-dva više mu se nije činilo da je tako – sada je bio sasvim siguran da jeste (s Domom je mogla da se poredi jedino čuvena Tajnovita akademija za harizmatične osobenjake, o kojoj će biti više reči u drugoj knjizi).

Gospodin Topalko je svojim štićenicima priređivao nezamislive obrazovne atrakcije – između ostalog, pravili su srednjovekovni katapult (i uspešno ga isprobali srušivši jedan odašiljač koji je ružio obližnju planinu, pa su posle zajedno bežali), naučili da hodaju bosu po usijanom uglju i leže na ekserima, zbunjuju narod izrađujući tajanstvene krugove u žitu i prostorne skulpture koje se prepoznaju samo sa nebesa, pravili strašila koja teraju strašne snove, šili balone u obliku i boji oblaka, pravili zmajevе kojima su se potom borili, gađali pokretne mete bumeranzima, strelama i nezrelim lubenicama, pravili stimpank robote, krotili i jahali divlje magarce i nojeve – ukratko, radili su sve ono što bi svako normalno dete i trebalo da radi u tom periodu odrastanja.

Kao gostujuće predavače dovodio im je samouke travare sa severnih planina, monahe sa zabranjenih poluostrva i poluzabranjenih ostrva, hodače po žici, plazmi i vodi, indijanske poglavice iz zagubljenih plemena prašume, čudom preživjele kapetane ručno rađenih cepelina, graditelje samohodnih kuća i skrovišta

na drveću, kao i jednog naoko sasvim običnog službenika pošte koji je pred Dom slučajno zalutao tražeći neku nečitko napisanu adresu, a za koga se ispostavilo da je najzanimljiviji izlagač u istoriji usmenog obrazovanja još otkako je, direktno sa kruškine grane, Sveti Nasta upao kroz prozor Doma baš na čas sveta oko nas.

Ispostavilo se da je i družina s kojom se Lantan upisao na prvu godinu (pripovest o pustolovini prvog dana u Domu objavljena je u knjizi *Zagonetna potraga*) veoma zanimljiva.

Artur, Lantanov komšija koga je znao od ranije, već je u ranoj fazi školovanja ispoljavao prepoznatljive osobine budućeg ludog naučnika – od rasturenih igračaka uspevao je da napravi svakojaka čuda, od kojih su neka prilično ugrožavala bezbednosna pravila i bezbrižno detinjstvo štićenika Doma, uključujući i samog njihovog tvorca.

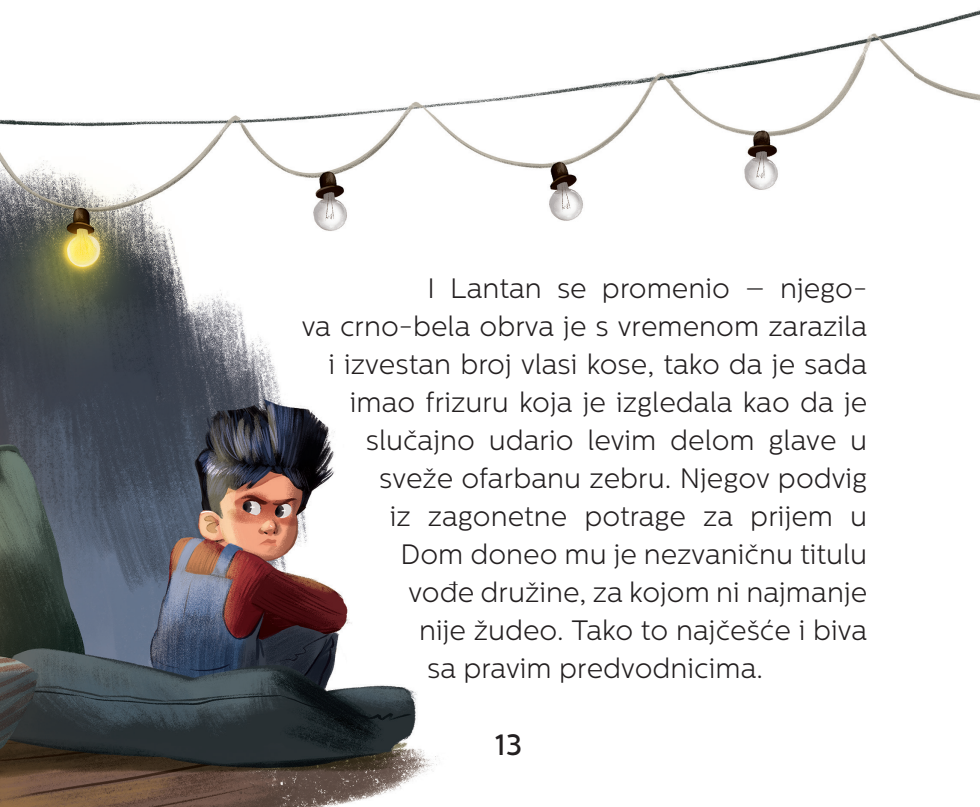
Tesa se ošišala, pa više nije ličila na zapaljeni žbun kao ranije – sada je mnogo više nalikovala na ošišani

zapaljeni žbun. Pokazala se kao brižna drugarica, sklonu pružanju pomoći za sve i svakoga, od čišćenja visećih gnezda do glačanja školjki u domskom akvarijumu.

Onu devojčicu koja se zvala na izumrlo slovo *On* prozvali su Ona. Njoj se to novo ime neobično svidelo i rado se na njega odazivala. Iako se družila sa svima, osta ovejana onakvom tajanstvenošću kakva joj je lepo stajala.

Mauricio, dečak robusne građe, često se osamljivao. Bio je nervozan kô zvečarkina zvečka i izgledalo je kao da se nikada neće prilagoditi čudnoj zajednici u kojoj se obreo. Nekoliko puta je iskazao i preteće stavove prema ljudima, životinjama i imovini Doma, te je sve slutilo čak i na mogućnost da napusti Dom za domišljatu decu *Ludi Šeširdžija*, *Martovski Zeka* i *pajac Alfređ Kikli*.

I Lantan se promenio – njegova crno-bela obrva je s vremenom zarazila i izvestan broj vlasi kose, tako da je sada imao frizuru koja je izgledala kao da je slučajno udario levim delom glave u sveže ofarbanu zebru. Njegov podvig iz zagonetne potrage za prijem u Dom doneo mu je nezvaničnu titulu vođe družine, za kojom ni najmanje nije žudeo. Tako to najčešće i biva sa pravim predvodnicima.

Nakon nekoliko nedelja provedenih u besomučnom snalaženju novih štićenika Doma za domišljatu decu u novom okruženju, gospodin Topalko sazva sastanak polaznika prve godine na velikom razgranatom drvetu, hrastu Rasti starom oko dve hiljade dvadeset jednu godinu, devet meseci, devetnaest dana i još malo (ne zna se tačno koliko časova i minuta, jer je neophodno neko vreme od klijanja žira do izbijanja izdanka na površinu, a to čudo života na Zemlji se zapravo zbiva samo pod zemljom, tako da trajanje samog procesa nije moglo biti izmereno i zabeleženo bez razumne sumnje u rezultat). Sa masivnih grana visilo je mnoštvo merdevina od konopca i žiroskopskih ljuljaški na oprugama, na koje su se deca oprezno smestila.

„Draga deco, imam jednu lepu vest za vas! Sutra idete na ekskurziju u Dvorac duhovitih duhova!“, objavi im on svečano.

I tako deca prvi put čuše za Dvorac duhovitih duhova, nemajući nikakvu ideju o čemu je zapravo reč, ali su bila sasvim sigurna da nešto što se tako zove ne može biti uobičajena turistička lokacija za pristojan odmor i prijatnu dokolicu.

„Krećete sutra! Devojčice putuju na prugastim kamilama, dečaci na grbavim tapirima pa možete da se menjate“, saopšti im gospodin Topalko pre nego što su i stigli da ushićeno zažamore.

„Pretpostavljam da ima pitanja. Dakle?“, reče potom upravnik.

„Kad ćete više da sjašete sa mene?“, upita hrast Rasta dubokim glasom.

U nemerljivo malom trenutku vremena deca se razbežaše na sve strane. Dok su se naglo napuštene ljuljaške još uvek nepravilno klatile, gospodin Topalko i razgranati gorostas su se smejali u grohotnom dvoglasu.

POLAZAK U DVORAC DUHOVITIH DUHOVA

Sutradan ujutru sve je bilo spremno za put. Prugaste kamile i grbavi tapiri, koje je gospodin Topalko ko zna gde i kako nabavio za tu priliku, veselo su trčkarali po dvorištu Doma za domišljatu decu. Mališani su poneli svoje rančeve, pune opreme za boravak u nepoznatom okruženju, što je uključivalo sve od lupa i kompasa do bumeranga i kompleta za pravljenje zamki za mrmote.

Čim su uzjahali životinje, one su raspoloženo potrčale u pravcu severozapada, kao da same znaju put do znamenite atrakcije koja im je bila najavljena kao odredište. To se ispostavilo kao relativno izgledna pretpostavka, jer ih gospodin Topalko svojim repatim automobilom dopratio samo donekle, te se iznenada okrenuo i zaždio punom brzinom nazad ka Domu.

„Ko zna kuda će nas odvesti ove životinje!“, reče Mauricio.

„Ne brini! Zna gospodin Topalko šta radi!“, reče Tesa s nemalom dozom nesigurnosti u glasu.

Uskoro prugaste kamile i grbavi tapiri zaništaše. U daljini se ukaza Dvorac duhovitih duhova, koji se šepurio dok su ga zraci svetlosti izdvajali od okolnih predela, primirenih pod hladom oblaka.

„Vau!“, ote se deci, čak i jednom tapiru.

Ime je veličanstvenoj građevini sasvim pristajalo. Fasada dvorca bila je načičkana kipovima nepostojećih bića i geometrijski nelogičnim ukrasima, između kojih je začudno hućao vetar.

Pred samom kapijom mališani sjahaše. Čim su to učinili, životinje se razjuriše na sve strane. Deca ih ispratiše zabrinutim pogledima.

„Šta ćemo sad?“, uznemireno upita Ona.

„Pa valjda se od nas očekuje da uđemo u dvorac“, reče Lantan.

